

OTOČKI LIST

GLASILO GRADA OTOKA

POČETAK RADOVA
NA CESTI OTOK-SLAKOVCI

ZAPOČELA PROVEDBA PROJEKTA
„ŽELIM RADITI-ŽELIM POMOĆI“

3 MILIJUNA KUNA ZA RAZVOJ PODUZETNIŠTVA,
POLJOPRIVREDE I TURIZMA

SADRŽAJ

4. MINISTAR BUTKOVIC OTVORIO RADOVE NA REKONSTRUKCIJI DRŽAVNE CESTE OTOK-SLAKOVCI
6. ZAPOČELA PROVEDBA PROJEKTA „ŽELIM RADITI – ŽELIM POMOĆI“
8. POLICIJSKA POSTAJA OTOK NA NOVOJ LOKACIJI
9. POČINJU RADOVI NA IZGRADNJI VODOOPSKRBNOG CJEVOVODA SLAKOVCI-PRIVLAKA-OTOK-KOMLETINCI
10. GRAD OTOK IZDVOJIT ĆE 3 MILIJUNA KUNA ZA RAZVOJ PODUZETNIŠTVA, POLJOPRIVREDE I TURIZMA
11. PROIZVOĐAČI GRADA OTOKA I OVE GODINE NA SAJMU VIROEXPO
11. PREDSTAVLJANJE PODMJERA 6.1., 6.2. I 4.1.1. PROGRAMA RURALNOG RAZVOJA 2014. – 2020.
12. OBILJEŽEN SPOMEN-DAN NARODNE ZAŠTITE OTOK
12. GRAD OTOK SUDJELOVAO U AKCIJI „SAT ZA PLANET ZEMLJU“
13. JOSIPA FILIPOVIĆ NAJLJEPŠA CURA NA ZIMSKOM SPREMANJU U ANTINU
13. ANI VRBAT NAGRADA ZA NAJBOLJE NOŠENO I PREDSTAVLJENO RUHO NA SMOTRI „MLADOST I LJEPOTA SLAVONIJE“ U STARIM MIKANOVCIMA
14. NAJBOLJE DJEĆJE PREDSTAVE RAZVESELILE NAŠE NAJMLAДЕ
16. PROF. DR. SC. ANDRIJA HEBRANG I NOVINAR TIHOMIR DUJMOVIĆ PREDSTAVILI SVOJE KNJIGE
17. VELIKIH 60 GODINA BRAKA LOVRE I ANICE SPAJIĆ
18. IZ DNEVNIKA JEDNE UČITELJICE
20. IMANJE HOĆE SLUGU, NEĆE GOSPODARA
22. POVIJEST OTOČKOG ROCK 'N' ROLLA
24. NETKO TE POTAJNO VOLI

OTOČKI LIST

Glasilo Grada Otoka
Trg kralja Tomislava 6/A
32252 Otok / Hrvatska
www.otok.hr
e-mail: otocki.list@gmail.com

Izдавач:
Grad Otok

Za izdavača:
Josip Šarić, gradonačelnik

Glavna urednica:
Marijana Barnjak Jelić, dipl. knjiž., prof.

Suradnici:
Marin Benaković, Marija Čolaković,
Jasenko Čutuk, Anita Glavaš, Ksenija Huber,
Marina Lombarović, Zvonko Spajić,
Anica Valenčik, Ivan Vrbat

Lektura:
Marijana Barnjak Jelić, dipl. knjiž., prof.

Grafičko oblikovanje i tisk:
Zebra, Vinkovci

OTOČKI LIST JE BESPLATAN

Prilozi se mogu uplatiti na račun br:
HR422402006185300007 (Erste banka)
Glasilo je prijavljeno Vladi RH,
Uredu za odnose s javnošću.
Sva prava pridržana

Ministar Butković otvorio radove na rekonstrukciji državne ceste Otok-Slavkovci

Ministar mora, prometa i infrastrukture Oleg Butković boravio je 15. ožujka u Gradu Otoku povodom svečanog otvaranja radova na rekonstrukciji državne ceste DC537 Otok – Slavkovci, dijelu Šokačke magistrale.

Uz ministra Butkovića na otvaranju radova na dionici sudjelovali su i župan Vukovarsko-srijemske županije Božo Galić, gradonačelnik Grada Otoka Josip Šarić te ispred investitora projekta, predsjednik Uprave društva Hrvatske ceste Josip Škorić, sa suradnicima.

“Drago mi je što su radovi na državnoj cesti DC537 konačno kre-nuli. Pritom posebno zahvaljujem Hrvatskim cestama i Gradu Otoku te svima onima koji su sudjelovali u pripremi ovog projekta. Izgradnjom prometnice olakšat ćemo komunici-ranje unutar Vukovarsko-srijemske županije te grad Vukovar približiti autocesti. Od ostalih velikih projek-tata u Vukovarsko-srijemskoj žu-paniji, posebno treba istaknuti isto-čnu obilaznicu grada Vinkovaca. Ona se od prošle godine gradi, radovi idu svojim tijekom i to nam zapravo otvara vrata i za skorašnji početak radova na drugom važnom

infrastrukturnom projektu u Vuko-varsko-srijemskoj županiji, obilaz-nici grada Vukovara”, istaknuo je tijekom svojega obraćanja ministar Oleg Butković.

I otočki gradonačelnik Josip Šarić izrazio je zadovoljstvo početkom radova na dionici Otok-Slavkovci rekavši kako se taj dio „Šokačke magistrale” pokušava izgraditi još od 1994. godine.

„Nažalost, do sada nije bilo dovoljno razumijevanja i podrške, a danas svjedočimo iznimno vrijednom projektu vrijednom više od 20 milijuna kuna”, rekao je gradonačelnik Šarić.

Za završetak ove dionice „Šokačke magistrale“ župan Božo Galić kazao je pak kako je riječ o iznimno važnom projektu jer cesta povezuje rubna područja u županiji koja su do sada bila u svojevrsnoj prometnoj izolaciji.

Podsjetimo, radovi rekonstrukcije državne ceste DC537 vrijedni su oko 22,5 milijuna kuna, a predviđena je obnova prometnice u duljini od 8,7 km, i to na dijelu od naselja Slavkovci (DC 446) do raskrižja sa županijskom cestom ŽC 4172.

Posjet ovom dijelu Vukovarsko-srijemske županije ministar Oleg Butković završio je u prostorijama Grada Otoka gdje je prisustvovao prezentaciji projekta izgradnje županijske ceste ŽC 4223 Otok-Bošnjaci, a ministar je obećao pomoći kako bi se realizirao taj vrijedan projekt za koji je izrađen idejni projekt.

Marijana Barnjak Jelić

Započela provedba projekta „Želim raditi - želim pomoći“

U gradskoj je vijećnici grada Otoka u utorak 27. veljače 2018. godine održana uvodna konferencija EU projekta „Želim raditi - želim pomoći“ financiranog u sklopu programa „Zaželi“ koji provodi Grad Otok kao nositelj projekta, sa partnerima – Hrvatskim zavodom za zapošljavanje, Centrom za socijalnu skrb i Udrugom „Hrvatska žena“ Otok.

Tijekom konferencije predstavljeni su ciljevi projekta te aktivnosti koje će se provoditi.

U sklopu projekta „Želim raditi - želim pomoći“ zaposleno je 45 žena u nepovoljnem položaju na tržištu rada, s naglaskom na starijima od 50 godina.

Ukupna vrijednost projekta iznosi 6.357.323,31 kn, a finansira ga Europska unija iz Europskog socijalnog fonda u 100 % iznosu. Projekt je započeo 1. prosinca 2017.

godine, potpisivanjem Ugovora, a trajat će 30 mjeseci.

Grad Otok kao nositelj projekta kroz svoj rad veliku pozornost poslanja brizi o najranjivijim skupinama društva. Projektom „Želim raditi - želim pomoći“ poboljšat će se pristup tržištu rada žena pripadnica ranjivih skupina u gradu Otoku kroz njihovo zapošljavanje u lokalnoj zajednici. Stjecanje dodatnih kvalifikacija doprinijet će njihovoj konkurentnosti na tržištu rada te

smanjenju nezaposlenosti i rizika od siromaštva na području Grada Otoka i cijele Vukovarsko-srijemske županije. Također, povećat će se socijalna uključenost i kvaliteta života starijih osoba, osoba u nepo-

voljnom položaju i osoba s invaliditetom kojima će se kroz program zapošljavanja žena pružiti pomoći i podrška u obavljanju svakodnevnih aktivnosti.

Ovim je projektom trenutno obuhvaćeno 225 korisnika iz Otoka i Komletinaca. Djelatnicama su kupljeni i bicikli kako bi lakše i brže dolazile na svoja radna mjesta.

Agneza Novoselac

Policjska postaja Otok na novoj lokaciji

Ministar unutarnjih poslova Davor Božinović otvorio je 13. ožujka u Otku izmještenu Policijsku postaju Otok iz središta grada u objekt HEP-a u Gospodarskoj zoni.

Načelnik Policijske postaje Otok Dubravko Stojčić rekao je kako PP Otok broji 55 službenika, no još uvijek nedostaje policijskih službenika.

"Zahvaljujem HEP-u što nam je omogućio ovu zgradu i po ovakvim uvjetima, gdje se može koristiti njihov inventar. Policijska postaja Otok pokriva 12 mjesta, što se tiče samih okolnih naselja do granice sa susjednom postajom Tovarnik, Vinkovci i Županja. Veliki dio ove postaje se odnosi na šumske dijelove i na polja, tako da veliki dio svojih snaga usmjeravamo na onaj temeljni policijski posao. Kad govorimo o broju policijskih službenika, u svako doba ovdje je 45 policajaca. Veći dio je preseljen, no u središtu grada ostala je služba

upravnih poslova. Novog opremanja neće biti, zadovoljni smo s onim što smo dobili. Osim toga, garažni prostor koji je bivša tvrtka HEP ovdje imala prenamjenit će se prema mogućim standardima u arhivski proctor", rekao je Stojčić.

Ministarstvo unutarnjih poslova s HEP-om je sklopio ugovor o najmu na pet godina za korištenje zgrade u otočkoj

Gospodarskoj zoni, a policiju će na jam koštati 8.000 kuna mjesечно.

"Volio bih kada bi sva hrvatska policija imala ovakve uvjete za rad. Puno godina se, međutim, taj dio zanemarivao i mi smo krenuli u ozbiljan projekt suradnje s lokalnim zajednicama, tako da smo u ovom trenutku pred otvaranjem policijske postaje u Đurđevcu, otvaramo natječaj za izgradnju policijske postaje u Imotskom, a nešto slično ćemo raditi i za Policijsku upravu Zadarsku. Tu su, također, Knin i Metković", kazao je Božinović.

Marijana Barnjak Jelić

Počinju radovi na izgradnji vodoopskrbnog cjevovoda Slakovci-Privlaka-Otok-Komletinci

U prostorijama Vinkovačkog vodovoda i kanalizacije potpisani su Ugovor o izgradnji Regionalnog vodoopskrbnog sustava istočne Slavonije (RVSIS)-I. etapa - istočni dio dionica 3: vodoopskrbni cjevovod Slakovci-Privlaka-Otok-Komletinci.

Ugovor su potpisali Dražen Milinković, direktor Vinkovačkog vodovoda i kanalizacije d.o.o, Nedjeljko Šobačić, direktor tvrtke AMM d.o.o. iz Vinkovaca, predstavnik vodećeg člana zajednice ponuditelja u ime izvođača radova i Zoran Vidović, direktor Orion projekta d.o.o. iz

Vinkovaca koji obavlja stručni nadzor nad izvođenjem radova. Zajednicu ponuditelja čine tvrtke: AMM d.o.o. Vinkovci, Vodoprivreda d.d. Vinkovci, Izgradnja-VVK d.o.o. Vinkovci i Eurco d.d. Vinkovci.

Vrijednost radova je 12,5 milijuna kuna (s PDV-om 15,6 milijuna kuna), a investicija je važna jer će stanovnici Otoka, Komletinaca, Starih Jankovaca i Privlake po završetku radova dobiti kvalitetnu pitku vodu iz Regionalnog vodovoda koji je jedino primjeren rješenje za vodoopskrbu naše županije.

"S obzirom na to da imamo četiri izvođača u zajednici ponuditelja očekujemo od njih da u najkraćem roku završe radove, a najkraće do

ljetne sezone i pojačane potrošnje vode, odnosno do početka srpnja", rekao je direktor Vinkovačkog vodovoda i kanalizacije Dražen Milinković, dipl. ing.

Projekt Regionalnog vodovoda vrlo je značajan za Vukovarsko-srijemsку županiju, budući da njegovom izgradnjom dio po dio županije dobiva kvalitetnu pitku vodu. Trenutno dvije trećine stanovnika Vukovarsko-srijemske županije, njih oko 100.000, dobiva vodu iz Regionalnog vodovoda. Radom cjevokupnog Regionalnog vodovoda upravlja se s Distributivnog centra Kanovci u Vinkovcima.

Marijana Barnjak Jelić

Grad Otok izdvojiti će 3 milijuna kuna za razvoj poduzetništva, poljoprivrede i turizma

Grad Otok u suradnji s Otočkom razvojnom agencijom priprema mjere poticanja razvoja poduzetništva i poljoprivrede te ruralnog turizma kroz izravne potpore koje će se provoditi u razdoblju od 2018. do 2020.

Kako je odobreno više sredstava iz poreznih prihoda, Grad Otok odlučio je to povećanje proračunskih prihoda uložiti u poticanje razvoja poduzetništva, poljoprivrede te turizama kroz izravne potpore svojim građanima, a sve s ciljem gospodarskog razvoja i otvaranja novih radnih mesta.

U tijeku je izrada programa kroz koje će se odrediti korisnici, uvjeti i način dodjele sredstava za poticanje razvoja svih oblika gospodarstva

kao što su poduzetništvo, poljoprivreda te ruralni turizam.

S ciljem što kvalitetnije izrade programa i što bolje prilagodbe potrebama poduzetnika i poljoprivrednika, održano je predstavljanje poticajnih mjeru i zajednički radni sastanak s ciljnim skupinama koje će moći ostvariti potporu po navedenim programima.

Programi obuhvaćaju razne potpore za razvoj i unaprjeđenje poslovanja, kao što su ulaganja u novu opremu i mehanizaciju, uređenje poslovnih prostora, a sve s ciljem otvaranja novih radnih mesta kako u poduzetništvu tako i u poljoprivredi te dodatna stručna usavršavanja, promociju i izlaganja na sajmovima.

S obzirom da su na području Virovita uređeni već pojedini turistički sadržaji i da uskoro počinje realiza-

cija velikog projekta „Vrata spačvanskog bazena“ u sklopu kojeg će se stvoriti razni preduvjeti za razvoj kontinentalnog turizma, u tijeku je priprema i Programa unaprjeđenja ruralnog turizma kako bi se domaće stanovništvo uključilo u turističku ponudu i imalo izravne koristi.

Za provedbu programa u Proračunu Grada Otoka za 2018. godinu predviđena su 3 milijuna kuna za poticanje razvoja poduzetništva i obrnštva, poljoprivrede te kontinentalnog turizma. Po završetku izrade programi će biti javno objavljeni na internetskoj stranici Grada Otoka i Otočke razvojne agencije te se pozivaju svi zainteresirani i potencijalni korisnici da daju svoje prijedloge i doprinos što boljoj izradi samih programa.

Marija Čolaković

Grad Otok i ove se godine predstavio na sajmu VIROEXPO u Virovitici. U organizaciji Grada Otoka i Otočke razvojne agencije predstavljena je Poduzetnička zona, ali i proizvodi proizvođača mesnih i drugih prerađevina domaćih OPG-a.

Bila je ovo izvrsna prilika za predstavljanje proizvoda i promociju naših OPG-ova te otvaranje mogućnosti za nove poslovne poteze, što je bio i cilj sudjelovanja na sajmu.

Marija Čolaković

Predstavljanje podmjera 6.1., 6.2. i 4.1.1. Programa ruralnog razvoja 2014. – 2020.

Otočka razvojna agencija u suradnji s Gradom Otokom i tvrtkom Trin j.d.o.o. organizirala je 16. veljače predstavljanje mjeru 6 Programa ruralnog razvoja RH 2014. – 2020., podmjeru 6.1. „Potpora za pokretanje poslovanja mladim poljoprivrednicima“, Podmjeru 6.2. „Potpora ulaganju u pokretanje nepoljoprivrednih djelatnosti u ruralnim područjima“ te mjeru 4 Pro-

grama ruralnog razvoja RH 2014. – 2020., podmjeru 4.1.1. „Restrukturiranje, modernizacija i povećanje konkurentnosti poljoprivrednih gospodarstava“.

Cilj je bio informirati sve potencijalne korisnike o navedenim mjerama te mogućnosti i načinu njihova korištenja, a u svrhu što boljeg iskorištenja sredstava koja stoje na raspolaganju za razvoj poljoprivrednih gospodarstava te povećanju njihove konkurenčnosti i profitabilnosti poslovanja.

Ksenija Huber

Obilježen spomen-dan Narodne zaštite Otok

Polaganjem vijenca, paljenjem svijeća i prigodnom molitvom 15. ožujka obilježen je spomen-dan Udruge Narodne zaštite Otok. Udruga Narodne zaštite Otok osnovana je 2010. godine s ciljem okupljanja pri-padnika Narodne zaštite, razvi-janja i jačanja slike njegujući domoljublje, državotvornost, dragovoljnost i poticanje međusobne ispomoći i potpore na području Grada Otoka, župani-jije, RH i inozemstva.

Anita Glavaš

Grad Otok sudjelovao u akciji "Sat za planet Zemlju"

WWF, svjetska nevladina organizacija za zaštitu prirode, 12. godinu zaredom u cijelo-me svijetu organizirala je „Sat za planet Zemlju“. Inicijativa podrazumijeva da kućanstva i tvrtke, svi građani svijeta, 24. ožujka u 20:30 sati isključe svjetla na jedan sat sa ciljem po-dizanja svijesti o klimatskim promjenama, prekomjernoj potrošnji zemljinih resursa i ekološkim problemima općenito. Po prvi se put akciji pridružio i Grad Otok na čijim je ulicama u subotu 24. ožujka na sat vremena ugašena javna rasvjeta.

Akcija je pokrenuta u Australiji 2007. go-dine, kada je više od dva milijuna kućanstava sudjelovalo u Satu za planet Zemlju, da bi se idućih godina pridružili i brojni gradovi u svijetu. Prošle godine u akciji je sudjelovalo više od 7000 gradova i mesta u 187 zemalja svijeta sa stotinama milijuna sudionika na svih sedam kontinenata. Hrvatska je prošle

godine pridonijela akciji s ugašenim znamenitostima u 70 grado-vova, uključujući dubrovačke zidine, pulsku arenu, splitsku rivu, cijelu makarsku rivjeru te zagrebačku katedralu.

Marijana Barnjak Jelić

Josipa Filipović najljepša cura na Zimskom spremanju u Antinu

20. siječnja naša je Otočanka Josipa Filipović sudjelovala na kulturnoj manifestaciji "Zimsko spremanje u Antinu" u pratinji svoj mentora Ivana Vrbata. Josipa je svojim nastupom, izvedbom i poznavanjem običaja osvojila prvo mjesto u kategoriji "najljepše cure" te je tako pokazala kako običaji i kultura još uvi-jek obitavaju u našem Otoku te se nadamo da ćemo još ovakvih dobrih vijesti viđati u našem gradu.

Marijana Barnjak Jelić

Članovi Udruge "Pisanac" iz Otoka poznati su po tome da su osvojili sve nagrade na smotrama tradicijskoga ruha, a stigla je još jedna potvrda. Predstavnica Otoka bila je Ana Vrbat koja je na revijalnoj smotri "Mladost i ljepota Slavonije" u Starim Mikanovcima osvojila nagradu za najbolje nošeno i predstavljeni ruho u kat-

Ani Vrbat nagrada za najbolje nošeno i predstavljeni ruho na smotri "Mladost i ljepota Slavonije" u Starim Mikanovcima

egoriji snaša. Kroz marljiv se rad Ivana Vrbata, pred-sjednika i ljubitelja tradicijske baštine, oživljava po-vijest i stvaraju trajna i lijepa sjećanja. Čestitke svima na još jednom velikom uspjehu.

Marijana Barnjak Jelić

Najbolje dječje predstave razveselile naše najmlađe

U našem je gradu i ove godine održano Lutkarsko proglaće, manifestacija koja malšanima dovodi najbolje predstave za djecu koje je izabralo stručno povjerenstvo.

U Otku su odigrane četiri predstave, a naša je bila publika s oduševljenjem pratila svaku od njih.

Prvi smo dan ugostili Kazalište "Tvornica lutaka" iz Zagreba s predstavom "Životinjsko carstvo - tko se boji straha još".

Kao i likovi ove predstave, svatko se nečega boji. Panda Amanda u strahu je od plesnog natjecanja, galeb Stipe jedini je kapetan koji nema posadu, lav Leopold ne zna rikati, krokodil Kroko priprema se za polufinale u vaterpolu, a žirafa Gracija u problemu je zbog naslovnice svog časopisa "Šumska moda". U početku svaki strah izgleda ogromno, ali pomažeći jedni drugima, stanovnici našeg carstva shvaćaju da strah uopće ne mora biti strašan te da uz prave prijatelje i međusobnu pomoć svaki njihov strah može nestati u trenu.

Drugi nam je dan u goste stigla družina iz Dečjeg pozorišta Subotica s predstavom "Avanture Karlsona". Vesela predstava, puna avanture i iznenadenja namijenjena je djeci iznad četiri godine. Avanture Karlsona vode nas u svijet mašte u kojem se bezbrižno leti i sanja i u kojem dječja igra nema granice.

Treći je dan odigrana predstava "Priča o Bogici ili nije sramota biti siromašan". Predstava govori o velikom, a zanemarenom problemu u odgoju, a izvodi ju Kazalište "Prijatelj" Zagreb.

Odgojiteljice u vrtićima govore da već u toj dobi djeca počinju vrednovati druge po odjeći, obući ili autu kojim roditelj dolazi u vrtić. Naravno, takav sustav vrijednosti nameće vrijeme u kojem živimo. Agresivna promidžba modne industrije uvjera djecu da odjeća čini čovjeka, a mediji se odnose prema životnim vrijednostima ponižavajuće. Nameće se spoznaja da je onaj koji dobro ne zarađuje nesposoban, glup ili je na neki drugi način sumnjiv.

Nažalost, "socijalna diskriminacija" prisutna je u svim sredinama. U našem društvu bogati su "ugledniči" bez obzira kako su taj novac stekli. Ova predstava pokušava uputiti i naučiti djecu da je vrijednost i smisao ljudskog postojanja ipak u nečem drugom i da postoje neke stvari koje se ne mogu kupiti novcem. Mi želimo učiti djecu da prihvataju "drugačije" i onda kad to "drugačiji" ne znači ništa drugo, nego da dijete nema skupe igračke, tenisice ili mobitele.

"Priča o Bogici ili nije sramota biti siromašan" govori o dvije djevojčice vrlo različitog imovinskog statusa. Dok jedna dobije što god zaželi, druga mora svoje igračke i igre smisljati sama. Ali upravo u tom smisljanju igre, izradi lutaka od voća i povrća, veselu mašte, leži radost djetinjstva. Brzo zadovoljavajuće svake želje bogate djevojčice dovođi do dosade i emocionalne praznine i ravnodušnosti. Ova priča govori i o dvojici različitih roditelja. Jedan se izgubio u obvezama i poslovima, ali je zato drugi sačuvao ono najljepše što otac može dati djetetu. Tom fabulom djecu se željelo uputiti da se veselje i radost igre ne može kupiti novcem i da igru treba pronalaziti

svuda oko sebe.

Posljednji je dan bio u znaku Petrice Kerempuh. Petrica Kerempuh kroz svoju glazbeno-scensku avanturu priča priču o sebi i svojim stalnim borbama protiv ljudske zloće. Predmete iz svog kofera, pa čak i dijelove svog tijela pretvara u lutke svog urnebesnog cabareta. Ne samo da svira tamburu, već i pjeva na različitim narječjima Lijepe Naše, oživljavajući dogodovštine sa svojih putovanja. A uza sve to još stigne biti zaljubljen. Ima ritam, ima sluh, za dobre dobar kao kruh, za zločeste je gadni bruh – Petrica Kerempuh!

Lik Petrice Kerempuh europske je književne provenijencije jer je svojevrsna varijanta Tilla Eulenspiegela iz njemačke književne tradicije, ali je u kajkavskim pučkim legendama i predajama poprimio mnogo brojne značajke kajkavske sredine i podneblja koje ga je pod svojim imenom i prihvatio, dajući mu, osim jezika svoj duh i mentalitet. Kao pučki zabavljač, dovitljivac, lakrdijaš, otkrivač i kažnjavatelj ljudske gluposti i, sve u svemu, vrlo živopisni lik iz narodne predaje, on je istovremeno i personifikacija vedrog, domišljatog i buntovnog duha

"malog čovjeka" iz naroda. Slijedom toga, a sasvim logično, Petrica se bavi svim i svačim da bi preživio. Pa zato kazališna forma koja prikazuje jednu takvu živopisnu osobnost u ovom projektu objedinjuje dramski, glumački, likovni, glazbeni, lutkarski, plesni i instrumentalni vid umjetnosti. Monološkoj formi kroz koju Petrica priča, prikazuje i uživljava se u autobiografsku priču teško je odrediti žanr budući da je prožeta mnogim elementima koje inače ne susrećemo zajedno u sklopu jedne te iste predstave, dok u ovoj predstavi meandrirajući tvore zabavno-poučnu interaktivnu dramsko-scensku igru za djecu: storytelling, lutkarstvo, muzikl, živa glazba, interakcija s djecom, cabaret. Predstavu je izvela Kazališna družina Pinklec u koprodukciji s Medley teatrom iz Zagreba.

Ovim se putem zahvaljujemo svim strpljivim tetama iz Predškolske ustanove "Pupoljak" te učiteljicama iz otočke i komletinačke škole koje su djeci priuštile dolazak u Dom kulture. Hvala i roditeljima, bakanima i svima drugima koji su pomogli da cijeli tjedan uživamo u dječjoj radosti.

Marijana Barnjak Jelić

Prof. dr. sc. Andrija Hebrang i novinar Tihomir Dujmović predstavili svoje knjige

U subotu 17. veljače u Gradskoj su vijećnici predstavljene dvije knjige, jedna autora prof. dr. sc. Andrije Hebranga i druga autora Tihomira Dujmovića.

Knjiga „Zločini nad civilima u srpsko – crnogorskoj agresiji na Republiku Hrvatsku“ o kojoj je govorio autor i političar prof. dr. sc. Andrija Hebrang za sada jedina detaljno opisuje civilna stradanja za vrijeme agresije koju su na prostoru Republike Hrvatske izvele Srbija i Crna Gora te analitički dokazuje da je za vrijeme rata u Hrvatskoj stradalo više civilnog vojnika.

O knjizi “Hrvatske novinarske tragedije od 1945.-1995.”

govorio je autor Tihomir Dujmović. Radi se o knjizi koja po prvi put na jednom mjestu donosi preciznu statistiku s imenima i prezimenima svih novinara koji su pisali i stvarali za vrijeme NDH. Progon koji

su oni doživjeli nakon 1945. nije zabilježen u povijesti svjetskog novinarstva. U Hrvatskoj je 1945. ubijeno više novinara nego u Njemačkoj, Italiji i Japanu zajedno.

Knjiga donosi poimenične sudbine svih novinara i analizu tiska u NDH.

U drugom se dijelu knjige analizira novinarstvo u Hrvatskom proljeću i donosi se statistika progona 1972. Dakle od 1945. do 1972. zabranjen je rad čak 501 novinaru.

Kraj knjige donosi statistiku o pogibiji novinara u Domovinskom ratu kojih je samo u prva četiri mjeseca rata ubijeno 18.

Anita Glavaš

Velikih 60 godina braka Lovre i Anice Spajić

Lovro Spajić rođen je u Otoku 25. rujna 1934. godine u braku Dome i Petra Spajića koji su se doselili iz Hercegovine u proljeće iste godine. 1. svibnja 1937. u Otoku se rodila njegova supruga Anica čiji su se roditelji Marko i Marija Lončar doselili iz Dalmacije.

Kroz smijeh pričaju kako se nisu upoznali u kafiću, a u njihovo su mladosti druženja bila na sijelima po kućama. Nekoliko se obitelji skupljalo i tako su provodili svoje slobodno vrijeme. Zabave su se od-

vijale i u vatrogasnem domu pa bi prava sreća bila kad bi na blagajni bio netko koga poznaješ pa bi prošao bez plaćene ulaznice. Novca nije bilo u izobilju, ali sjećaju se lijepih uspomena iz svoje mладости. Na jednom su se takvom sijelu i upoznali. Čude se njih dvoje s današnjom mlađeži jer u njihovo se vrijeme nije izlazilo u ponoć. Svoju su ljubav okrunili brakom pred Bogom i ljudima u nedjelju 1. siječnja 1958. godine. Tada se Nova godina slavila dva dana. U svom su dugom i uspješnom braku rodili šestero djece. Sin Josip imao je i brata blizanca koji, nažalost, nije preživio. Kćeri Katica, Marija i Ljubica i sinovi Josip i Zlatko žive li su s roditeljima, bakom, djedom i stricem u velikom kućanstvu. Bilo je kod Spajića uvijek živo jer je kroz njihovu kuću prošao velik broj vozača kamiona iz Hercegovine koji su uvijek rado dolazili.

Živo je i danas jer se rado oko njih okuplja i njihovih 15 unučadi i osmoro prapručadi. Sinovi Josip i Zlatko sa svojim obiteljima žive u

Otoku, Katica je u Vinkovcima, dok su Marija i Ljubica u Zagrebu.

Nasmijana i vedra Anica zahvalna je Bogu što su njih dvoje još uvijek samostalni pa ne moraju nikoga tražiti pomoć. Lovro još uvijek vozi i automobil pa im to olakšava život. Rado odlaze u otočku župnu crkvu. Anica govorila kako je bilo teških životnih trenutaka kad je mislila da nikad neće imati ni bicikl, a kamoli nešto vrjednije. Ali vrijedne su se ruke izborile za sve. Anica se brišnula za obitelj, dok je Lovro svoju mirovinu zaradio u nekad poznatoj tvrtki Kvalitet.

Početkom su ove godine proslavili svojih velikih 60 godina braka, sretni i nasmijani u svojoj starosti i zahvalni Bogu na velikom potomstvu kojim ih je blagoslovio.

Marijana Barnjak Jelić

Iz dnevnika jedne učiteljice

Otok, subota, 30. ožujka 2008.

Subota je moj neradni dan, vrijeme koje posvećujem domu, bližnjima i konačno, samoj sebi. Nema ranog ustajanja (mrzim jutarnju smjenu), spremanja na brzinu, gledanja na sat, napuštanja kuće u žurbi i grozničavog razmišljanja putem do radnoga mjesta, kao recimo: "Jesam li isključila električni štednjak nakon zakuhavanja prve kave, jesam li zaključala ulazna vrata, prebacila iz smeđe u crnu torbu sve stvari koje su mi potrebne na poslu jer danas sam uzela crnu, onu koja mi ide baš uz ove crne cipele..."

Ne izlazim na ulicu ubrzanim hodom i ne kopam u hodu po svojoj prilično velikoj torbi provjeravajući jesu li na broju sve te sitnice - školski ključevi, plave i crvene kemijske olovke, korektori, markeri, škarice i gumice, ljepila za papir i još kojekakvi neizostavni rekviziti bez kojih je rad u učionici razredne nastave nezamisliv.

Nema žurbe, ni brojanja minuta! Konačno subota! Pa još proljetna jer konac je ožujka kad sve odiše proljetnim ozračjem, a ja puna energije i dobro raspoložena.

Zato ču kućanske poslove obaviti na vrijeme, već u dopodnevним satima i svi će biti zadovoljni pravom domaćom atmosferom.

Nakon ispijanja jutarnje kave (u pidžami, naravno) sportski se odijevam i izlazim u dvorište.

Sunčeva topla zraka obasjava prag ulaznih vrata. Stisnuti jedan uz drugoga i očito umorni od noćnih avantura, tu drijemaju moji mačići, dva crno bijela blizanca.

Pod prozorom propupali jorgovani blistaju u suncu, a ispred garaže samonikli, tek izlistali javor krenuo u modre visine, vjetru i razigranim oblacima ususret. U stražnjem dijelu dvorišta, tik uz stazu, srebrna jelka raširila svoje raskošne grane. U njezinoj skrovitoj sjeni gugutaju probudene grlice, već spremne za svoj prvi jutarnji let.

Iza drvarnice široki prostor obrastao je mladom travom iz koje izviruju žuti jaglaci i maslačci, a duž ograde procvali plavi zumbuli.

Dva višnjeva stabla bojažljivo i oprezno bude se iz zimskoga sna. I mladi je dud još golih grana kao i stara lipa, samo su šljive ranke, zavedene varljivom toplinom ožujskoga sunca, već otvorile svoje cvjetne pupoljke pa

unatoč jučerašnjoj hladnoći, okupane svjetlošću jutarnjega sunca hrabro pokazuju bijele nježne cvjetove.

Kad bi još laste zacvrkutale, a rode prošetale pokraj bare na kraju šljivika u potrazi za žabama, bila bi to savršena slika proljeća u mojoj dvorištu. Čak i sama pomisao na skri povratak selica ispunja radosnim iščekivanjem ovaj ožujski dan.

Krasne li subote!

Ovo je dan bez radnoga stola, školskih udžbenika, imenika i dnevnika, dječjih bilježnica, ispričnica i ocjena, dan bez suvišnih i zamornih razgovora o školskim problemima, dan bez galame, dreke, cike i vriske, buke i lomljave.

Sa svojom obitelji ja ču danas uživati u svojoj kući i u svom dvorištu, sa svojim mačkama i psima, s golubovima i grlicama, s vrapcima, cvijećem i stablima.

Mačiće sam počastila njihovim kolačićima, a nisam zaboravila ni Lea, mog odanog i vjernog dlakavog prijatelja čija njuškica viri iz kućice na kraju dvorišta.

Potom krećem u akciju.

Spremam sobe, perem prozorska stakla, stavljam svježe oprane mirisne zavjese, mijenjam posteljinu u krevetima.

Opreno rublje brzo se suši zahvaljujući suncu i proljetnom vjetru.

Kuham svojoj obitelji omiljena jela. Užinu poslužujem točno u podne. I kolača ima. Ništa posebno, ali ukusno i slatko.

U bilježnici s receptima ovaj je kolač zapisan pod naslovom „Brzi“.

Takve recepte ili naputke naći ćete kod mnogih zaposlenih žena. Brza jela, brzi kolači. Kako bi inače zaposlene žene odradile svoju drugu važnu zadaću? Zadaću domaćice ili kućanice, u čijem opisu poslova i zaduženja, između ostalog, stoji zapisano i kuhanje te pripremanje raznih slastic, kolačića, torti i sladoleda. Svejedno, bilo da se radi o domaćici ili o kućanici, sigurno im nedostaju kućne pomoćnice.

Zato svakoj zaposlenoj gospodi, za rezultate koje sama postiže u kuhinji, treba dodijeliti titulu umjetnice ili, možda, čarobnice. A kako se to neće dogoditi barem u idućih petsto godina, zadovoljiti ću se usmenim pohva-

lama koje će mi, na račun mojega kuharskoga umijeća, uputiti ukućani.

Nakon svega, subotnje je poslijepodne najljepši dio tjedna. Mogu raditi što mi se najviše sviđa: zabavljati se gledanjem televizije, čitanjem, pisanjem, slušanjem glazbe, telefoniranjem, mogu čistiti dvorište, čeprkati po vrtu, kupati kućne ljubimce, sjediti na klupčici pred kućom, ići u šetnju, u goste..., provozati se automobilom kroz obližnja sela, zazelenjela polja i šumu koja se budi iz zimskoga sna. Uživati u prirodi i njezinoj savršenoj ljepoti.

Danas biram ovo posljednje. Krećem na uzbudljivo putovanje, od Otoka, preko Komletinaca, Nijemaca, Apševaca, Podgrađa i Lipovca do autoceste Zagreb-Lipovac pa preko Virova natrag u Otok.

A kako su mi takvi izleti nezamislivi bez fotografiranja, nosit ću i fotoaparat. Ubacujem u automobil omiljene kazete: Škoru, jer volim njegovu tamburašku glazbu, Safeta Isovića i Himzu Polovinu (obožavam sevdah), a tu je i neizostavni Thomson sa svojim „Vjetre s Dinare“.

Thomsonova kazeta budi sjećanje na nezaboravnu generaciju „čekavaca“ (kad bolje razmislim sve su generacije po nečemu nezaboravne), na simpatične, živahne i vesele moje bivše učenike. Tu su mi kazetu darivali dvjetišućite, na kraju četvrtoga razreda. „Vjetre s Dinare“ na njihovim je veselicama bio hit, a i mene su uveseljavali ovom pjesmom.

Osobito jednom, na satu prirode i društva. Svom nestašnom učeniku postavila sam pitanje o planinskom zavičaju. Dečko počeo nabrajati gore i planine, a Dinaru zaboravio. Da mu pomognem, kažem

mu: „Sjeti se pjesme koju rado slušaš i u kojoj se baš ta planina spominje!“. „Sjetio sam se! Zdinara, učiteljice, Zdinara!“

Sav sretan uzviknuo je moj nestaško.

„Dijete dragi, kakva Zdinara“, rekla sam jedva zadržavši ozbiljan izraz lica, dok se razred tresao od smijeha i hihotanja, a Thomson bi toga dana proglašen krivcem što je Dinara postala Zdinara.

Sjedam u automobil, palim radio. Thomson opet pjeva o dalekoj Dinali, a ja se vozim dobro poznatim

putem, krivudavom cestom što vodi kroz voćnjake, polja i gustu, neprohodnu šumu. Tražim pogledom poznate motive, prosjeke i čistine kojima šeću jeleni i srne, a pogled mi zaklanja gusto šipražje kroz koje ljudska noga nije kročila još od rata devedeset i prve. Tik uz cestu upozorenja: „NE PRILAZITE. NA OVOM PODRUČJU JE VELIKA OPASNOST OD MINA“.

Ti čudni znakovi pokraj puta, s naslikanim mrtvačkim glavama i krupnim natpisima, ne kvare mi danas dobro raspoloženje iako znam da je to ta ista cesta kojom su stanovnici obližnjih sela prije sedamnaest godina od lazili u progonstvo, ona ista cesta kojom je paradirala JNA bescutno gazeći tenkovima sve pred sobom.

Šumski krajolik zamijenila su opet polja nedavno očišćena od zaostalih mina. U njima mlado zeleno žito. Pa opet blago zazelenjela šuma koju presijecaju čak dvije rijeke: Bosut na čijem mostu stoje strpljivi ribići i Spačva koju krasiti novi moderni most umjesto onog starog, u ratu srušenog.

I jedna livada s čudesnim prizorom: Odnekud, iz visina, lako i graciozno, na tlo se spušta roda, oprezno gazi travu, saginje svoj dugi vrat i kljunom strpljivo istražuje meku travnatu površinu.

Možda je baš danas stigla s dalekoga puta i već pronašla staro gnijezdo pa sad traži hranu za sebe i svoju obitelj!

Ovdje ću se zaustaviti. Moram snimiti tu veličanstvenu scenu, sliku koja će u albumu mojih uspomena upravo danas biti zabilježena pod nazivom: „Krasan dan!“

Anica Valenčik

"Imanje hoće slugu, neće gospodara" bila je poslovica poznata na našim prostorima. Imanje, to je bila ključna riječ iz koje je sve proizlazilo. Imanje, zemlja na kojoj se sve uzgajalo, od hrane do odjeće (lan, kudjelja). Bez te osnovice nije bilo života i sve je bilo podređeno tome. Imanje je kreiralo običaje, i to od rođenja do smrti.

Slavonija je poznata po svome bogatstvu i raskoši. No, unatoč širokoj, plodnoj crnici život je ovdje uvek bio težak. Konj je orao samo jednu brazdu, prinosi nisu bili toliko veliki kolike su bile potrebe; trebalo je namiriti dadžbine, trebalo je prehraniti obitelji, a onda slijediti običaje, a to je bilo ono najteže!

Crkva je bila pozornica društvenog života, mjesto gdje se vidjelo tko je tko. Cure i snaše bili su glavni predstavnici seoskih imanja. Narodno je ruho šokice vezano za crkvenu godinu, bijela svila za Tijelovo, zlatovez i šarena svila za Uskrs, vezenke za korizmu. I, naravno, dukati o

svim (ne korizmenim) blagdanima. Dukat je bio simbol i dobra i zla. Bio je to dvosjekli mač, sam po sebi neutralan, samo je bilo pitanje na koju ga stranu okrenuti. Prema materijalnom se formirao i javni moral. Velika sramota je bila "polupati dukat", a to je značilo prodati ga. Osim što je bilo sramota zapiti ga, ljudi su radje čuvali dukat, nego ga prodali da bi liječili bolesne, makar se o mladima radilo, jednostavno je bilo sramota ići doktoru. Štedjelo se na hrani da bi se kupilo dukata, makar ih je već bilo u sanduku. Dukati su često bili presudni u sklapanju brakova.

Kad bi naši Otočani proslavili poklade, oprali bi posude u pepelu i ne bi mrsili do Uskrsa. Do posta se strogo držalo. Jelo se ono što se uzgojilo na imanju, ali i našlo u šumi. Šuma je bogato darivala naše stanovnike svim vrstama plodova, isto, čak i više, nego i njihovo imanje. Šuma je žirovala svinje, a one su, između ostalog, "pravile" i dukate! Zato su toliku važnost imali stanovi koji su bili i "tvornica dukata". Stanovi su bili naseljeni domaćim životinjama, gotovo kao "Noina arka". U to se vrijeme sve moglo prodati: i perje, i svinjska dlaka, i vuna, i životinjska koža.

Naši su pretci radili od jutra do sutra i, to od sedam do sedamdeset sedam godina. Najmlađi i najstariji čuvali su marvu, a oni srednji, brazdu po brazdu. I proizvodili su hranu, zdravu i krepku, bez otrova, a posla je bilo za svačije ruke. Vrijedan čovjek ipak je bio cijenjen čovjek. Sramota je bilo uvečer sjediti besposleno, svaka ženska osoba radila je ručni rad, i to isto od sedam do sedamdeset sedam, ako se može i dulje.

Poštenje je bilo na cijeni, nije se kralo, a starije se poštivalo. Radije bi izgubili glavu, nego se osramotili.

Cure bi se na Cvjetnicu opremile u marame zejtinke i isle kititi bunare. Kitilo se u kućama gdje su momci, a u kasnijim godinama kitila su samo djeca. U košaricu bi dobivali jaja. Za jaja se kod seoskih "šećeraša" moglo kupiti i bombona i sladoled, ne samo u vrijeme Uskrsa, nego je

"jajce" tijekom godine bilo dječja valuta.

Na Cvjetnicu su se u crkvi blagoslivljale cica-mace i proljetno cvijeće. Velike nedjelje sadila se bašča da povrće bude veliko. Ne Veliki petak nije se radilo ništa na zemlji. Vršile su se pripreme za svetkovanje Uskrsa od Velikog četvrtka kako u crkvi, tako u domaćinstvu.

Pripremalo se meso, jaja, kruh i ostale delicije za "svetenje". U subotu se nosilo jelo u crkvu na blagoslov, nosile su ga mlade cure ili domaćice, a vrlo je važan bio otarčić kojim se prekrivala uskrsna košara. To je bio ručni rad, čipka, jer čipka je u Otku pokajan rad, a slinga svečani. Kasnije su otarčići postali četvrtasti kićeni pokrivači za košaru, a posveta jela postala je svojevrsna izložba kulturne baštine.

Veliku ulogu u našim su domaćinstvima imali kolači „ukiselo“. Osim što su bili ukusni, bili su i zasitni,

a kasnije su se za Uskrs počele peći pralne s orasima, medenjaci i štrudle.

U Otku u stara vremena nisu baš uzgajali pčele pa su pravili med od repe. O Uskrsu i Božiću pili su vino i rakiju dudovaču jer nekad nije bilo puno šljivika. Vino je uglavnom bilo od vrste grožđa zvanog „delivara“.

Posla je bilo puno više, svakodnevna je hrana bila skromna, a blagdani puni delicija, ljubavi i veselja. Otočani nisu bili pretili, neprestano su bili u pokretu i na svježem zraku.

S velikom su radošu čekali Uskrs, između ostalog da se provesele u kolu ispred crkve.

U kolu su mogli poslati poruke jedni drugima u obliku bećarca jer naši su stari bili pravi umjetnici, stvorili su ovu ogromnu i materijalnu i kulturnu baštinu.

Marina Lombarović

POVIJEST OTOČKOG ROCK 'N' ROLLA

by Zvonko Spajić-SPAJKI

16. DIO

Pozdravite se sa vinkovačkom, a možemo slobodno reći i otočkom legendom rock 'n' rolla (jer su mu djed i baka i otac i majka Otočani) i vjerojatno najboljim bas-gitaristom na ovim prostorima! Mnogo svirki je odradio u Otoku s nama, svojim bendovima i raznim drugim postavama.

Krunko Mandek-ĐO 1950.-2017.

Otac Josip i majka Ljubica, oboje rodom iz Otoka, sele u Vinkovce 1949. god. sa Kruninim starijim bratom Zdenkom rođenim 1948. godine. Krunko se rodio u Vinkovcima 7. travnja 1950. godine. Njegov djed Filip Mandek bio je poznati postolar tada u selu Otoku, a baka Kata bila je prva šnajderica (krojačica) u Otoku. Ljubav prema glazbi naslijedio je od oca Josipa koji je svirao

tambure i pjevao. Od rane mladosti počeo se baviti glazbom zajedno s braćom; starijim bratom Zdenkom i mlađim Dinkom rođenim 1951. godine Prošao je kroz razne bendove kao što su VIS Demoni, Zlatni delišes, Milky Way, Molekule i dr.

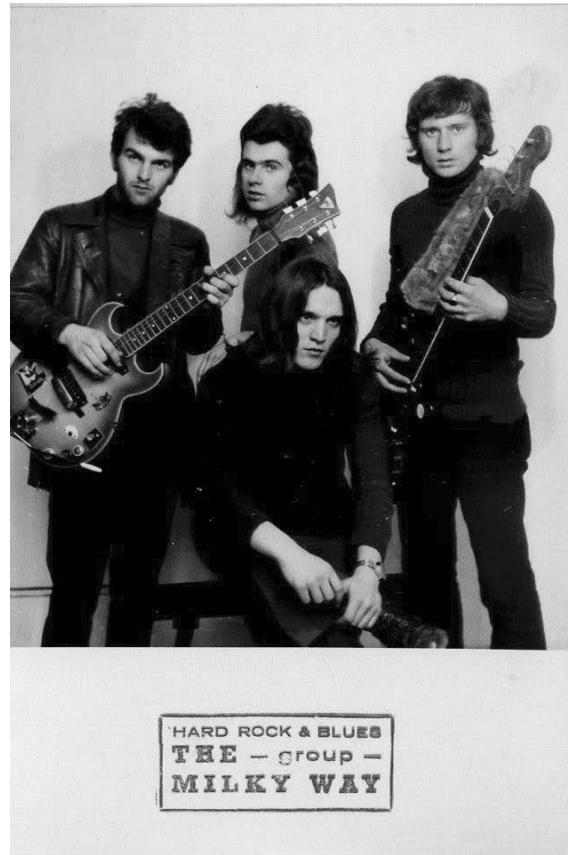
Završio je gimnaziju i apsolvirao na višoj poljoprivrednoj školi u Vinkovcima.

Zapošljava se kao nastavnik glazbene kulture u osnovnoj školi u Slakovcima, gdje je i najduže radio. Radio je u nekoliko osnovnih u Vukovaru, Račinkovcima i Županji u kojima je predavao glazbeni, a po potrebi i njemački jezik.

1975. godine ženi se za Biserku Majerić iz Županje, gdje se i doseljava. Otac je dvoje djece: kćeri Andreje i sina Ozrena koji ide djedovim stopama i postaje otočki zet. (Za sve ove podatke mogu zahvaliti Zrinki Mandek, kćeri Otočanina i moga kuma i prijatelja Petra Šarčevića, koja se udala za Ozrena Mandeka). Krunko je

Stevan Dupalo - ritam-gitara, Stevica Peretin - bubnjevi, Krunko Mandek - ĐO - bas-gitara, Mišo Pavličić - menadžer, Želimir Ivković - vokal i Veljko Straznicky - solo-gitara

Danche Ivanovic, Ivan Iživkić-MALI, Krunko Mandek-ĐO i dolje Želimir Ivković-ŽILE

stalno držao i privatne sate sviranja. Učio je svirati i članove grupe Opća opasnost, braću Silviju i Vladu Soljačić, Slavena Živanovića, bas-gitaristu Igoru i još mnoge druge. Učio je svirati toliko djece da ne znamo ni broj. Njegovi učenici i dan danas sviraju po raznim što rock, što tamburaškim sastavima. 2012. godine odlazi u mirovinu, ali i dalje ostaje aktivan u svijetu glazbe.

I dalje je kuća bila puna djece koja su dolazila na privatne sate iz sviranja. Zadnja grupa u kojoj je svirao su Molekule u sastavu ispod slike. Zadnja svirka mu je bila u njegovoj Županji sa Molekulama, na koncertu koji se održavao u čast njegovog kolege Oršolića iz grupe VIS Lotosi. Dugi niz godina bolovao je od dijabetesa koji mu je prouzrokovao oboljenje srca od kojega je i umro 7. rujna 2017. u Županji.

Ivan Lončar-ŽAN, Dinko Mandek-DIKA, Zvonimir Edelinski- EDELA, Marinko Leutar-Moljac, Krunko Mandek-ĐO

ŽAN I ĐO NA KONCERTU U ŽUPANJI

Pozdrav do ponovnog javljanja.
Za vas vaš Zvonko Spajić-SPAJKI

Primjedbe i utiske šaljite na e-mail:
zvonko.spajic1@gmail.com.

Nastavak u sljedećem broju.

Netko te potajno voli

Pripremali su zemlju za sjetvu čitav dan. Stari Joza Matošić i njegova dva sina. Stariji, Željko, i srednji Stjepan, koji se upravo jesen je oženio. Kada su traktore zaustavili na ugoru i moćne strojeve spustili na zemlju, iskočiše sva trojica iz svojih kabina i stadoše šetati po svježoj zemlji. Stari je Joza nakrivio šešir na glavi, dok mu se čelo blistalo od znoja u prvom sumraku što je pao. Objesivši ruke o kukove, zadovoljno je odahnuo.

- E, sinci moji – reče značajno pogledavši sinove koji su, pripalivši cigarete, mirno pušili – gotovo je s pripremom. Za koji dan treba sijati.

Stjepan mrko, otpuhujući dimove i ne gledajući pritom oca, reče: - Samo nemoj sutra. Znaš da je sutra kirbaj u ...

- Ta, znam – prekine ga otac. – Prva je godina i red je da idete. Da su stvari drugaćije, išli bi i tvoja mater i ja. Ovako ... Ne. Neće Joza Matošić ići tamo gdje ga ne trebaju.

Stjepan se još više smrkne i kao da se pogurio da bude što bliže zemlji. Sve je ispalio tako bedasto i on, zapravo, niti poslije tolikih mjeseci nije znao kako bi objasnio cijelu situaciju. Možda bi riječi „inat“ i „bezobrazluk“ bile dobre za početak, ali je znao da njima ne bi mogao objasniti sve: jer sve one loše stvari koje su se dogodile ne stanu u te dvije riječi. Tako bi volio da je sve prošlo bez njega i njegove Anice, da su mogli pobjeći nekamo ili se sakriti u neki tamni kutak dok sva ta oluja ne protutnji. Ali, nažalost, nisu.

Stjepan ustane, odbaci dopola popušenu cigaretu i pode prema traktoru. Sunce je zalazilo i sjene su se izdužile. Pogleda oca koji je nagnut prema naprijed objašnjavao nešto bratu Željku. „Kao ovan na brvnu“, pomisli uvikavši su u udobnu kabinu. „baš kao ovan na brvnu koji nikome ne da proći.“ Zatim, ne razmišljajući više ni o čemu, osim o svojoj ženi koja ga čeka kod kuće, pokrene traktor i, ne mareći za oca i brata, izade na leniju i uputi se kući.

U lijepo uređenoj kuhinji (lani, pred svatove, dao ju je renovirati), nagnut nad slavinom, stajao je Joza Matošić i prao ruke. Činio je to temeljito, onako kako je sve u životu činio. Nakon obilnog sapunanja i zatim dvostrukog ispiranja u mlakoj vodi, okrenuo se prema ženi Kati koja je, strpljivo stojeći pored njega, držala ručnik. - Tako – procijedi Joza Matošić za sebe brišući ruke o meki ručnik.

Snaha Izabela šutljivo je postavljala stol, dok je Željko sjeo na dvosjed u kutu blagovaonice i igrao se s djecom koja su, vršteći, trčala prema njemu i zalijetala mu se u krilo. Izabela, slažući tanjure, pogleda svekrvu Katu koja je, gundajući nešto sebi u bradu, stojeći kod peći, mijesala varivo u velikome loncu.

- Na, uzmi – reče Joza ženi, pružajući joj ručnik, mada je ona bila na drugom kraju kuhinje.

- O, čoviće Božji – plane Kata. – Obisi ga sam. Zar ne vidiš da imam posla?

- Ajde, ajde – pomirljivo će Joza i objesi ručnik, zatim skine šešir i, izvukavši bučno stolac koji je strugao po pločicama, sjedne na čelo stola.

Dotle je Kata varivo iz lonca velikom kutiljačom (ili kladilom) prelijevala u dvije manje zdjele. Jednu od zdjele iz koje se varivo još pušilo uzela je snaha Izabela i stavila na stol.

Željko je u međuvremenu ustao s dvosjeda i netremice gledajući ženu prišao stolu.

- Kako si se to obukla? – upitao je mrko.

- Što kako sam se obukla?! – upita Izabela kao da nije razumjela pitanje. Okrenula se od stola i pošla u kuhinju po drugu zdjelu. Bila je u uskoj bijeloj majici s dubokim izrezom preko koje je odjenula tanku ružičastu vestu. Noge i bokovi upakirani u super uske crne baršunaste hlače presijavali su se na svijetlosti kada je hodala. Kosu je s jednom lijepom srebrnom kopčom skupila na zatiljku, pustivši pritom da joj duge vlasi padaju na ramena i obraze.

- Zar se tako paradira pred svekrvom i svekrvom u radni dan?

- Ajde, pusti me – odgovori mu Izabela ne gledajući ga.

- Gdje si bila danas? Zvao sam te nekoliko puta.

- Kod kuće, radila sam. Imam i ja posla.

- Mamo – upita Željko majku koja je sjela na dvosjed kod djece – Je l' ona išla kud danas?

- Što hoćeš? – upita srdito Izabela, gotovo tresnuvši zdjelom o stol.

- Dosta! – vikne Joza. – Daj da se jede.

Izabela se okrene od muža i zakloni lice rukom.

- A di su Stjepan i Anica? – upita Joza ženu.

- Ko da ne znaš di su?! – zareži i Kata s dvosjeda na muža. - U sobi. Odnio joj je jist.

- Ma nije ovo hotel – drekne Joza.

U to se Nikola, najmladi Jozin sin, polaznik zadnjeg razreda srednje škole, odjeven za izlazak, spusti stubama u blagovaonicu.

- Kud ćeš ti? – upita ga otac.

- Idem na probu.

- Ovako kasno?

- Pa nije kasno, samo je mrak rano pao.

- Pa daj jedi – vikne mu majka.

- Neću. Jest ču kad dođem.

- Nema kad dođeš – odreže otac, puneći tanjur. – Jede se sad, ili ništa do sutra.

- Onda ništa. Žurim – reče mladić i pođe van. Kod vrata zastane. – Čini mi se, mamo, da Anica opet plače. Nisam siguran, ali čini mi se.

Joza Matošić samo nijemo pogleda ženu Katu koja, odmahujući glavom, ljutito provuče zrak kroz nos.

A lijepe i zamišljene Aničine oči već evo pola godine otkako se udala neprestano su se punile suzama. Ovaj život koji ona sad živi, to nije bilo ono o čemu je sanjala. A ovaj čovjek koji, eto, kleči pred njom i moli je da se smiri i prestane plakati, to nije bio onaj vedri, odlučni mladić u kojega se zaljubila. Njezina nesreća počela je od dana kada je došla u ovu čudnu i ludu kuću. Tada se, naime, hrabri princ iz bajke pretvorio u odvratnog slabića koji ne može ništa mimo očeve volje, a velika kuća na kat, sva u zelenilu i cvijeću, sa svojim sobama i hodnicima, pretvorila se u ružnu bundevu, njezin zatvor. Ovaj je stan zapravo jedino što ona poznaje u ovoj kući jer većinu vremena provodi u njemu. Kada Stjepan izjutra ode na njivu, ona je praktično cijeli dan sama. Sa svekrvom nije uspostavila nikakav kontakt; nastojala ju je izbjegavati, a kada bi se ipak susrele na hodniku ili, rijede, na dvorištu, razgovarale su samo službeno. Kako je gore na katu imala čitavu komociju (kupaonicu s perilicom rublja, spavaču sobu, dnevni boravak i malu kuhinju), nije zaista bilo nikakve potrebe da često silazi dolje. Jedino joj je smetalo što nije bilo vanjskog stubišta, nego su svi oni koji su dolazili k njoj i Stjepanu morali proći kroz dnevni boravak Matošićevih. Uostalom, taj stan na katu trebao je biti samo privremeno rješenje: poslije svadbe, novce od dara i uz pridodan dio njezinog miraza, trebali su kupiti sebi stan ili, vremenom, napraviti svoju kuću.

No, poslije svadbe koja je bila u ogromnoj sali na kraju sela, nastao je skandal. Joza Matošić nije htio dati sinu i snahi novac od dara, smatrajući da je kupnja kuće u okolnostima kada je njihova kuća napolna prazna, nepotreban luksuz. On će, veli, taj novac bolje upotrijebiti: kupiti će još zemlje i uplatiti novi traktor koji im je potrebniji za gospodarstvo nego nova kuća. Ali, kako je rekao, da ne ispadne nepošten, on, eto, sinu i snahi daje 5000 eura pa neka s njima rade što god ih je volja. Graknuše Aničini na to: otac i braća, sve ljudeskare od stotinu kila, mrki i opasni. Otac joj Mata samo je riknuo na prijatelja Jozu Matošića: „Lopove!“ i lupivši snažno šakom po stolu zapečatio njihovo nesuđeno prijateljstvo. Kada ih je vidjela kako odlaze, Anici je gotovo prepuklo srce. Ali nije imala kamo, moralu se vratiti u život koji je sama izbrala.

Dok je plačući razmišljala o tome (a to je, kako smo vidjeli, činila često), Anica je veću krivnju bacala na svekrvu, nego na svekrva. Misli je da ju je ona, kao žena, moralu bolje razumjeti pa, u krajnjem slučaju, i braniti od tog svog pohlepnog muža, a kako je ona to sve mirno odšutjela, Anica joj to nikad nije oprosti-

la. (Mada između njih nije bilo nikakvog sukoba.) S jetrvom Izabelom uspostavila je sprva bolji kontakt, ali kad je vidjela da ona i Željko žive jednu laž, ubrzao se ohladila prema njoj. Nije mogla shvatiti da se pred svijetom pokazuju kao skladan bračni par, zaljubljeni i vedri, dok su nasamo bili nešto sasvim drugo. Ona je bila koketa, naučena na pažnju muškaraca (do udaje radila je u sportskoj kladionici), a on, onako neugledan, grubog lica i debeljuškast, bio je bolesno ljubomoran. Iz sigurnosti svojih odaja na katu, često su ona i Stjepan slušali njihove bučne prepirke. Tada bi Anica sućutno stavljala glavu na muževu rame, tražeći sigurnost bojeći se pritom i misliti da bi se nešto slično uskoro moglo i njoj dogoditi.

Za Izabelu je rano proljeće bilo najnapornije doba u godini. Dani su postajali duži, a posao koji je preko zime mirovao, odjednom je nabujao tako da joj je oduzimao gotovo sve slobodno vrijeme. Trebala je u kuću, u štalu (imali su osam krava i dva para konja), u vrt (protiv kojega je ona neprestano gundala jer imali su novca i smatrala je da sve to što im treba mogu mirne duše kupiti na tržnici) i, naravno, oko djece jer za petama joj je neprestano bilo dvoje male djece. Jedino što nije moralu kuhati jer je to svekrva Kata još čvrsto držala u svojim rukama. Ipak, i ovako, obaveza je bilo previše i one su je, kako su godine odmicali, sve više dovodile do ludila. Pokušala je razgovarati o tome sa suprugom Željkom, no sućuti za tu svoju muku kod njega nije našla. Kada joj je hladno rekao: „Ako meni nije teško drndati su u traktoru cijeli dan, onda ni tebi nije teško poraditi to malo što imas oko kuće.“ Ona je doslovno stala kao ukopana i zurila u njega. Nije se nadala da će joj on nešto takvo reći, i dugo se borila sa svojim ponosom. Znala je da je njihov brak počeo krivo (ona je bila mlada od njega, lijepa i siromašna, dok je on bio stariji, ružan i bogat), ali nije očekivala takvu beščutnost. Od tada kao da je sve krenulo loše: njegova ljubomora, koja je ranije bila samo zgodan začin u njegovom karakteru, otela se kontroli i postala veliki problem. Ona, nenaviknuta na kontrolu, sada je bila pod stalnim muževim nadzorom. Nastojala je to ne vidjeti, ignorirati cijelu situaciju, ali je osjećala da polako puca po šavovima. Ipak, radi sjetila (selo je to), radi djece, glumili su nešto, igrali su uloge u najvećoj laži svog života: da su sretni i voljeni, a zapravo su bili nesretni i nevoljeni.

Zato je večer bila Izabelina oaza spasa. Kada bi završila poslove u kuhinji (svekrva je inzistirala da se, ma kako kasno bilo, posude poslije večer odmah opere) i zatim djecu spremila u postelju, ostalo vrijeme, do odlaska na počinak, posvećivala bi samo sebi. Kupala bi se, češljala i uređivala svoju dugu kosu, mazala lice i ruke kremama pripremajući se za noć, bavila se oko donjega rublja i čipkastih kombinezona, glačala ih i spremala u ormar, slagala šminku na svom toaletnom stoliću ili isprobavala nove parfeme. To je nekada znalo trajati dugo da je Željko, onako umoran, kada bi ona došla u

spavaču sobu, već blaženo hrkao. Više puta je, vidjevši takvu situaciju, odahnula i onako mirisna i topla od kupke uvukla se tiho u svoju hladnu postelju.

Zbog svih tih briga koje su je mučile, zbog takvog života kojega je živjela, Izabela je imala malo razumijevanja za jetrvine suze. Dapače, ljutila se na nju što nije prihvatala nikakvu obavezu u kući, nego je samo živjela za sebe i svoga muža. No, htjela joj je pomoći, htjela joj je uputiti koju blagu riječ. Ali kad je vidjela tu distancu u njezinim očima, odustala je i pustila je neka se sama nalazi. Ionako će im se jednoga dana morati suprotstaviti misli li živjeti sa svojim mužem, jer suze za Matošiće ne znače ništa.

Strpljivost je bila jedna od osobina kojom se Stjepan odlikovao, ali je i njemu samome postalo jasno da ovakvo stanje ne može potrajati još dugo. Jednostavno više nije znao što da radi, na koji način da se približi ženi jer se bojao da će je izgubiti. Neprestano suze, plač i očaj, neka teška tuga, koja poslije zahvati i njega pa je znao, često puta, bez većere otici na počinak. Trudio se utješiti je, biti joj na usluzi, odobrovolti je, ali se u sebi neprestano pitao dokle tako. Htio je da i ona počne razmišljati kao i on, da napokon shvati da je to što žive njihova sudbina koju, malo ili nimalo, mogu mijenjati. Kada bi to prihvatala, bilo bi joj lakše, zbacila bi veliki teret s leđa i okrenula se životu. Ovako je bio svjestan da idu samo unazad. Ali kako joj to objasniti kada ona ne želi slušati?! Dopire li išta do njezine svijesti osim nepravde koja joj je učinjena? Odgovore na ta pitanja nije znao, ali je znao da im, ne završe li s tim poglavljem, prijeti nešto strašno, nešto puno gore od ovoga što se dogada Željki i Izabeli. U sebi je već bio stvorio odluku da to raščisti s njom da, konačno, stvari postavi na svoje mjesto i da njih dvoje počnu već jednom živjeti kao par, ali to ne može riješiti sutra (crveni god je u Aničinu rodnom selu, pa ne bi bilo zgodno da se raspravljuju pred svima) pa ni idućih dana (toliko je posla na polju oko sjetve), ali u dogledno vrijeme svakako hoće. Umiren takvim postavljanjem cilja koji nije vezan niti uz jedan konkretni datum Stjepan se, svukavši gornji dio pidžame, uvukao u toplu ženinu postelju i njezinu lice, još mokro od suza, privukao sebi, položivši joj pritom ruku na bedro.

Nikola, naravno, nije išao na probu (da su ga njegovi malo bolje pogledali vidjeli bi da nije nosio prim u ruci) nego se,izašavši iz dvorišta, uputio Lucinoj kući. I on je, poput brata Stjepana donio odluku, samo njegova je odluka bila jasna, a cilj konkretan. Luca – odmah i sada. Tako bi otprilike glasila ta jednadžba. Nakon svih onih razgovora s prijateljem Marijanom, iskristaliziralo se zrnce istine: Treba djelovati odmah ako ti se netko svida jer i to odmah već može biti kasno. Izgledalo je pomalo nerazumljivo rečeno, ali je Nikola, poslije izvjesnog razmišljanja, shvatio što mu je prijatelj htio reći. Doslovno se odmah bacio na posao, dok su barijere koje su ga ranije sputavale, padale jedna za drugom

u njegovoj glavi kao kulisi. Prvo je trebalo stvoriti odluku da joj pride (i on ju je stvorio), zatim je trebalo razmisliti o načinu kako to učiniti (i on je razmislio). Odluka je bila čvrsta (ne, neće se on više mučiti dugim noćima razmišljajući samo i isključivo o njoj), samo je način bio loš. Za taj prvi put, on nije htio izravno razgovarati s njom, nego će joj napisati nešto pa će onda to, pod krinkom noći, odnijeti do njezinog poštanskog sandučića. Nitko čuo, nitko vido. Poruka poslana: ona, vjerojatno, iznenađena, on sigurno sretan.

I tako, u tim mislima punim strepnje i onog slatkog iščekivanja, on nije niti osjetio da je već bio stigao do njezine kuće. O, kako je on volio tu kuću (mada nikad nije bio u njoj) i tu sobu u kojoj ona spava tako nježno. I taj prozor, kroz koji ponekad izviru njezina ljupka glavica kako on voli! Došavši tiho do sandučića. On digne poklopac i ubaci u nj svoj lagani, lepršavi listić. Ali tek što je spustio poklopac, a listić vjerojatno još nije niti dodirnuo dno sandučića, kad se dvorišna vrata (na kojima je sandučić visio) otvore i odjednom se pojavi Luca, nemarno odjevena u trenirku, raspuštene kose, držeći u ruci ključić kako bi provjerila ima li pošte ili letaka. Vidjevši Nikolu koji je pokušao zamaći za ugao (toliko o čvrstim odlukama), ona ga vikne. Stao je i odmah se okrenuo prema njoj jer nije imao kamo.

- Što si to ubacio unutra? – upita ga tonom koji mu se nimalo nije svidio.

- Nekakav letak – promuca on. – Dali nam da raznosimo.

- Ozbiljno? - upita ga ona, uopće ga ne gledajući jer je, okrenuvši ključić, već bila otvorila bravu.

Nikola se molio da sandučić bude pun, tako da odmah ne primijeti njegov listić. No, na dnu sandučića svečano je stajao njegov presavijeni listić. Bio joj je tako blizu da joj ga je, samo ispruživši ruku, mogao oteti. Ali nije to učinio; naprotiv, tijelom mu je prošla neka divna milina, osjećaj pomirenosti sa sudbinom koji svoje uporište ima u slatkoj nadi.

Ona napokon, obasjana svjetlošću ulične svjetiljke, rastvori listić i pročita: „Prelijepa si, Luca. Netko te potajno voli. Ja.“ I odjednom smijeh, taj neizdrživi, zvonki, zdravi smijeh stade joj potresati čitavo tijelo. Listić je ispuštila na stazu jer se bila oslonila na ozidani stup.

- Pa kako si samo... - grcala je, savijajući se od smijeha, dok su joj iz očiju frcale suze – to napisao... „Ja“... Pa otkud da znam... joj, Bože, umrijet ću... da si to ti... „Ja“... O sveti Bože... Sreće da sam te... vidjela... ha, ha, ha... „Ja“... Oprosti... ovo nije istina... „Ja“... ha, ha... Otkuda ti samo to... joj, slezena će mi se rasprnuti... O, Bože, o Bože...

A Nikola se samo, nijemo je gledajući, idući unazad, odmicao od nje, i da je ovo bio film, sigurno bi u pozadini svirala neka tužna glazba.

Marin Benaković

1. TJEDAN	BIBLIOBUSNA	SLUŽBA VUKOVARSKO-SRIJEMSKE ŽUPANIJE	2. TJEDAN
PONEDJELJAK 8.1., 22.1., 5.2., 19.2., 5.3., 19.3., 16.4., 30.4., 14.5., 28.5., 11.6., 9.7., 20.8., 3.9., 17.9., 1.10., 15.10., 29.10., 12.11., 26.11., 10.12.	Prvaka Prvaka - vtič Komletinci Donje Novo Selo	09:30 - 11:00 11:00 - 11:30 12:00 - 13:30 13:30 - 14:00	PONEDJELJAK 15.1., 29.1., 12.2., 26.2., 12.3., 26.3., 9.4., 23.4., 7.5., 21.5., 4.6., 18.6., 2.7., 27.8., 10.9., 24.9., 22.10., 5.11., 19.11., 3.12., 17.12.
UTORAK 9.1., 23.1., 6.2., 6.3., 20.3., 17.4., 15.5., 29.5., 12.6., 26.6., 10.7., 21.8., 4.9., 18.9., 2.10., 16.10., 30.10., 13.11., 27.11., 11.12.	Stari Jankovci - škola Novi Jankovci - škola Stari Jankovci - centar Petrovci Sriješke Laze Slakovići Svinjarevcı	09:00 - 09:30 09:30 - 10:00 10:00 - 10:30 10:30 - 11:00 11:30 - 12:00 12:00 - 13:00 13:15 - 14:00	UTORAK 16.1., 30.1., 13.2., 27.2., 13.3., 27.3., 10.4., 24.4., 8.5., 22.5., 5.6., 19.6., 3.7., 28.8., 11.9., 25.9., 9.10., 23.10., 6.11., 20.11., 4.12., 18.12.
SRIJEDA 10.1., 24.1., 7.2., 21.2., 7.3., 21.3., 18.4., 2.5., 16.5., 30.5., 13.6., 27.6., 11.7., 22.8., 5.9., 19.9., 3.10., 17.10., 31.10., 14.11., 28.11., 12.12.	Orol - škola Orol - centar Vinkovčki Banovci Banovci Ilača - škola Tovamik	09:30 - 10:00 10:00 - 10:30 10:30 - 11:00 11:00 - 11:30 11:30 - 12:30 13:00 - 14:00	SRIJEDA 17.1., 31.1., 14.2., 28.2., 14.3., 28.3., 11.4., 25.4., 9.5., 23.5., 6.6., 20.6., 4.7., 29.8., 12.9., 26.9., 10.10., 24.10., 7.11., 21.11., 5.12., 19.12.
ČETVRTAK 11.1., 25.1., 8.2., 22.2., 8.3., 22.3., 19.4., 3.5., 17.5., 14.6., 28.6., 12.7., 23.8., 6.9., 20.9., 4.10., 18.10., 15.11., 29.11., 13.12.	Berak Bokšić Tompojevcı Mikluševci Čakovići	09:00 - 10:00 10:00 - 10:30 11:00 - 12:00 12:30 - 13:00 13:00 - 13:45	ČETVRTAK 18.1., 12., 15.2., 1.3., 15.3., 12.4., 26.4., 10.5., 24.5., 7.6., 21.6., 5.7., 30.8., 13.9., 27.9., 11.10., 25.10., 8.11., 22.11., 6.12., 20.12.
PETAK 12.1., 26.1., 9.2., 23.2., 9.3., 23.3., 20.4., 4.5., 18.5., 1.6., 15.6., 29.6., 13.7., 24.8., 7.9., 21.9., 5.10., 19.10., 2.11., 16.11., 30.11., 14.12.	Cerić - škola Bogdanovci Marinci - škola Cerić - škola Cerić - Centar	10:00 - 10:30 12:30 - 13:00 13:00 - 13:30 13:40 - 14:10 14:10 - 14:40	PETAK 19.1., 22., 16.2., 2.3., 16.3., 13.4., 27.4., 11.5., 25.5., 8.6., 6.7., 31.8., 14.9., 28.9., 12.10., 26.10., 9.11., 23.11., 7.12., 21.12.
Moguća su manja odstupanja u vremenu dolaska, zbog nepredviđenih vremenskih i drugih okolnosti.			
E-mail: bibliobus@qkvk.hr ; bibliobus.vsz@gmail.com			
Mob.: 099/215-0010			

PRONAĐITE NAS NA FACEBOOK-U!

ZAKONSKE OBVEZE SKRBNIKA PASA

NENAPUŠTANJE: Zakonom o zaštiti životinja zabranjeno je napuštanje životinje. Propisana je kazna veća od 10 000 kn.

OBAVEZNO MIKROČIPIRANJE: Mikročipiranje pasa obavezno je u Republici Hrvatskoj. Kazna za nepoštovanje ove obaveze iznosi do 6000 kn.

KONTROLA RAZMNOŽAVANJA: Zakonska obaveza skrbnika je i osigurati kontrolu razmnožavanja životinje. Ako skrbnik ne želi zbrinuti neželjenu mladunčad, snosi troškove zbrinjavanja. Kao način kontrole razmnožavanja preporučuje se kastracija ženki i mužjaka, rutinski veterinarski zahvat koji sprječava neželjeno potomstvo. Kazna za nepoštovanje ove obaveze iznosi više od 10 000 kn.

SVI POTREBNI UVJETI: Skrbnik mora osigurati potrebne uvjete za kućne životinje, što uključuje i veterinarsku skrb. Zanemarivanje i zlostavljanje životinja kažnivo je iznosom većim od 10 000 kn, a mučenje i ubijanje zatvorskom kaznom do godine dana.

OVLASTI KOMUNALNOG REDARA: Skrbnik životinje obvezan je komunalnom redaru predočiti dokaz o mikročipiranju i cijepljenju psa.

ČIŠĆENJE IZMETA I POVODAC: Skrbnik je dužan počistiti izmet za svojim psom i držati životinju na povodcu, osim na mjestima gdje je dopušteno da se pas kreće slobodno.

UDOMLJAVANJE UMJESTO KUPNJE: Udomljavanjem umjesto kupnje možete pomoći psu i svojoj zajednici. Pas iz skloništa je zdrav, cijepljen, mikročipiran i kastriran.

Budite odgovorni i ne riskirajte visoke novčane kazne! Odvedite svojega psa na cijepljenje, mikročipiranje i kastraciju te održavajte svoj grad čistim i ugodnim za život.

Ako ste svjedok kršenja zakona, zanemarivanja ili zlostavljanja životinja, svakako prijavite takve slučajeve nadležnoj veterinarskoj inspekciji i komunalnom redarstvu, a u slučaju zlostavljanja i policiji. Budite aktivan sudionik društva i štitite životinje!

SRI JONI
WSKRS